

Enighed om. Nu er denne Sag fuldstændig bragt ud af Verden, der udstedes jo Love, som der ikke er Spor af Enighed om. Hvorledes vil den almindelige Befolkning — og det er dens Tarv, vi varetage — forstaa dette? Vi have ikke hørt af Regjeringen et eneste Ord om Grundene, undtagen det som er fremstillet i selve de Love, som ere udstedte, og som ere aldeles uholdbare, Grunde, som beviise netop det, som jeg gjør gjældende, at Reaktionen stifter sit Hoved frem i Paa-stande, som der ikke findes Spor af Hjemmel for. Naar man saaledes kan bortfortolke en saadan Paragraf som § 2, saa maa der ligge noget Andet bagved. Vel er jeg ikke egentlig Jurist; men jeg tror dog at være i Besiddelse af nogenlunde sund Dømmekraft, saa at jeg kan forstaa en Paragraf, saaledes som den lyder. Naar det i Grundlovens § 25 hedder: „I særdeles paatrængende Tilfælde kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, udstede foreløbige Love, som dog ikke maa stride mod Grundloven“, er jeg da ikke berettiget til at have en Mening om, naar disse „særdeles paatrængende Tilfælde“ komme, eller er det Meningen, at Regjeringen alene skal bestemme naar disse paatrængende Tilfælde indtræffe? Er det Meningen, at Regjeringen skal have Lov til, naar den finder det for godt, at hjemsende Rigsdagen i Dag for at udstede en provisorisk Finantslov i Morgen? Thi den Fortolkning, som Regjeringen gjør gjældende med Hensyn til, hvorfor den sender Rigsdagen hjem, er aldeles uholdbar. Det er mærkeligt, dersom Regjeringen har saa gode Grunde og saa gode Kort paa Haanden, som man fra den Side bestandig vil give det Udseende af, at den saa dog ikke har kunnet faae os til at forstaa og indse det Rigtige i den ny Fremgangsmaade. Seg for mit Vedkommende skal nemlig udtale — jeg kan naturligvis kun sige dette paa egne Vegne — at jeg er det mest villige Menneſte til at tage mod Grunde. Jeg vil gjerne lade mig overbevise; men vi have ikke fra Regjeringens Side hørt et eneste Ord, som kan bringe os til en anden Overbevisning og faae os bort fra det, at de Herrer ville noget ganske Andet end det, som de ere tilhøjelige til selv at sige. Nu har jeg berørt to Paragrafer, hvorom der aldrig før har været Tvivl, og jeg kunde saaledes gjenneegaa de fleste andre Paragrafer. „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Statterne ikke opkræves.“ Er det ikke en Sætning, som er indpræget i det danske Fjolk? Er Hensigten nu ikke ude omkring paa Landet at ville nægte Statterne? Nu spørger jeg de Herrer, som tale saa meget om Agitation, om der fra vor Side har fundet nogen Agitation Sted

ude i Landet for at bevæge Fjolk til at nægte Skat? Er det ikke Noget, som man fuldstændig har gjort af sig selv i den fulde Overbevisning, at man er fuldstændig berettiget dertil. Der vilde ogsaa blive nægtet Statter i et langt større Omfang end nu, dersom der ikke var andre Hensyn at tage end det retslige, som f. Ex. Frygten for Prioritetens Opfigelse. Det er nemlig min fulde Overbevisning, at det langt overvejende Fler-tal af Danmarks Befolkning er fuldstændig enig med sig selv i, at det handler efter Grundlovens udtrykkelige Paabud i § 49, naar det nægter at betale Skat. Jeg vilde selv ikke ikke et eneste Dieblit betænke mig paa at nægte at betale Skat, naar ikke andre Hensyn hindrede mig, jeg vilde endogsaa holde det for min ufravigelige Pligt. Nu spørger jeg om, kan Regjeringen opløse, hvorfor vi skulde betale Skat, naar der udtrykkelig staar, at Finantsloven skal være vedtagen, og vi Alle sammen ere enige om, at den ikke er vedtagen? Der er ikke en Mand i denne Sal paa Oppositionens Side, uden at han er fuldstændig paa det Rene med, at Finantsloven ikke er vedtagen, og Højrepartiet gaar det ligesaa, det er alle Menneſter enige om! Men naar det er Tilfældet, hvad er det dog saa for en Demoralisation af de almindeligste Retsbegreber? I Jagen er i Tvivl om sin Ret, og dog tvivler jeg ikke om, at den høie Regjering vil bruge alle de Midler, der staa til dens Raadighed, med de Dyseblaa i Spidsen, for at tvinge Fjolk til at betale Skat, skjøndt Grundloven siger, at Statter ikke maa opkræves, før Finantsloven er vedtagen. Jeg spørger nu Regjeringen, om den tror, at det frembringer en heldig Retsstilstand i Befolkningen, at den kommer med Gendarmer, Politie og den hele Dyrighed, skjøndt enhver Borger og Bondemand kan tage sin Grundlov og sige: Her staar, at jeg ikke maa betale Skat, naar der ingen Finantslov er vedtagen? Hvilke Retsbegreber faar Fjolket derved? Hvilke Virkninger tro de Herrer, at dette kan faae for Fremtiden, og hvilke Virkninger har det i Diebliffet? En langt større Virkning og Betydning, end de Herrer tro. Det er det, som smerter mig allermeſt — og deri er jeg enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) — at det, som Udvillingen bringer med sig i Diebliffet, er en fuldstændig Forandring af det danske Folks Karakter og Tænkemaade. Vi have rost den danske Befolkning for dens gode Tænkset, vi have som Borgere i dette Land fremhævet dette. Nu bliver det i den Grad demoraliseret og forvrænget, at de Herrer skulle komme til at se, at selv om de maaste kunne holde nogle